

[Skatteministeren]

rie, kort eller lang, således at man kan sætte sig ned og regne på det, og at man kan træffe langsigtede dispositioner både i virksomhederne og i familiernes husholdninger. Hvis man ikke tager denne faktor med, tror jeg, set ud fra de rene lærebogsteorier, at man får et forkert billede.

Så kan hr. Jes Lunde selvfølgelig sige, at en sådan omlægning kan vi lave, uden at vi behøver at indbygge en finanspolitisk lempelse i skattereformen. Det har hr. Jes Lunde ret i; den teoretiske mulighed eksisterer. Men virkeligheden er i hvert fald sådan indrettet, at hvis vi skal leve op til det sæt af løfter, som vi har givet i forbindelse med dannelsen af regeringen, bliver det umuligt at komme igennem med en så gennemgribende omlægning af vores skattesystem, som regeringen ønsker, og som vi lagde op til. Og da vi ønsker fuldt ud at leve op til de løfter, der er givet i regeringsgrundlaget, er der altså en del ting, der hænger sammen.

Endelig vil jeg gerne gøre opmærksom på, at det, vi gør med hensyn til kontantlån og gamle kontantlån, hænger snævert sammen med dette her. Det ville ikke være forsvarligt at foretage de ændringer, hvis vi ikke så det i sammenhæng med, at vi får de lave skatteprocenter. Og når det er forsvarligt at foretage omlægninger af de gamle kontantlån, som i løbet af forholdsvis kort tid vil betyde, at realrenteafgiftsprocenten sandsynligvis dropper med ca. 10 procentpoint – altså fra nogle og halvtreds til nogle og fyrrer – er det selvfølgelig, fordi det hænger naturligt sammen med, at vi for det meget store flertal får en kapitalafkastbeskatningsprocent, der ligger på 44, når forslagene, som vi har fremsat her, er fuldt gennemført i 1998.

Så der er mange ting, der hænger sammen, og som er forudsætninger for hinanden, for at det hele kan gå op i en højere helhed.

Så et par bemærkninger til hr. Rahbæk Møller, hvis indlæg først og fremmest drejede sig om fordelingsvirkningen. Jeg mener, at regeringen har taget så vidtgående hensyn til en ordentlig, anstændig fordelingspolitik, som det er muligt at gøre det i skattesystemet. Det er ikke muligt at løse alle sociale problemer i vores skattesystem, og hvis man forsøger på at gøre det, kommer man galt af sted.

Jeg mener, det er en skrøne at påstå, at det er til fordel for lavindkomstgrupperne at have voldsomt store personfradrag med den konsekvens, at det efterfølges af meget høje skatteprocenter, som vi har det i dag, hvor den laveste skatteprocent i en gennemsnitskommune ligger på 52. Det tror jeg ikke er sundt. I øvrigt har vi faktisk set i international sammenhæng meget høje personfradrag og meget høje bundfradrag. Og det, vi kombinerer vores høje personfradrag med, er – også set i international sammenhæng – nogle ganske lave bundprocenter, altså bundskatteprocenten, som kommer ned på 38. Den kombination mener jeg faktisk giver en ordentlig fordelingsvirkning, og jeg mener, at vi hermed har løst spørgsmålet om fordelingspolitikken i forhold til skattesystemet så vidt, som man kan.

Derfor ligger der faktisk også i de forslag, som regeringen har fremsat, i slutvirkning en skattelettelse til en enlig på dagpenge på omkring 5.000 kr. Det kan dokumenteres, og jeg vil gerne være læremester i regnestykket. Hvis man prøver at holde det op imod den skat, man betaler i denne gruppe, ligger der faktisk ganske pæne skattelettelser. Derfor glæder jeg mig til diskussionen med SF, også i relation til fordelingspolitikken.

Jeg er også meget åben over for debat. Hvis der, som det er sagt af den socialdemokratiske ordfører og andre ordførere, kan påvises ting i dette, vi ikke har taget højde for, og som der bør tages højde for, er der bestemt ikke nogen, der har gravet sig ned i nogle dybe, sorte huller, hverken i forhold til den ene eller den anden side af salen; vi er meget åbne over for at finde løsninger i fællesskab.

Jeg skal så slutte med at sige, at der er to overordnede hensyn, som er afgørende for, om vi kan finde hinanden, og som regeringen lægger afgørende vægt på. Det ene er at fastholde helheden, det, der er hovedkonstruktionen i regeringens udspil; man skal ikke kunne bevæge sig imellem forskellige slags indkomster og få en skatteprocent fra 0 og op til – som i øjeblikket – 68. Hele hovedkonstruktionen går ud på, at vi får nulprocenterne og de meget lave procenter op på et rimeligt niveau og til gengæld bruger pengene til at sænke de alt for høje procenter, der er i dag. De høje procenter findes også inden for lavindkomstgrupperne; de vil til gengæld få en mere normal og mere